

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 885/2020
16.09.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бошка Таланчевског, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју К 252/2019 од 27.04.2020. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 164/20 од 28.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.09.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бошка Таланчевског, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју К 252/2019 од 27.04.2020. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 164/20 од 28.07.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју К 252/2019 од 27.04.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, а окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 2. КЗ.

Истом пресудом окривљеном АА за извршење кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ утврђена је казна затвора у трајању од три месеца, а за кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 2. КЗ утврђена је казна затвора у трајању од девет месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једанаест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору и време трајања забране напуштања стана, а окривљени ББ је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Оштећени је упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева, а окривљени су обавезани на плаћање паушала суду, и трошкова кривичног поступка о

чијој ће висини суд накнадно одлучити посебним решењем по прибављању свих података, сагласно члану 262. став 2. ЗКП-а.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 164/20 од 28.07.2020. године усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА у делу одлуке која се односи на кривичну санкцију, према окривљеном АА изречена је условна осуда и утврђена јединствена казна затвора у трајању од једанаест месеци, за коју је одређено да се неће извршити ако окривљени у року од три године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена, као и жалба браниоца окривљеног ББ, а пресуда Основног суда у Бечеју К 252/2019 од 27.04.2020. године у преосталом делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА - адвокат Бошко Таланчевски, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1) , члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи поднети захтев и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1), и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је првостепеном пресудом оптужба прекорачена, на шта је указано жалбом на другостепену пресуду, а другостепени суд ту повреду закона у својој пресуди није ни споменуо. По наводима захтева прекорачење оптужбе састоји се у томе што је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим за радњу извршења „претњу да ће напасти на живот и тело оштећеног и на тело њему блиског лица“ иако му је оптужним предлогом као радња извршења стављена на терет, претња да ће напасти на живот и тело само оштећеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из

цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног касационог суда, побијаном правноснажном пресудом није прекорачена оптужба, односно није повређен ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА.

Наиме, оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Бечеју, окривљеном је стављено на терет угрожавање сигурности нападом на живот и тело не само оштећеног, већ и његовог детета, претњом да „ће силовати њега и дете, да ће му убогаљити дете...“. Дакле, оптужним предлогом окривљеном је стављено на терет угрожавање сигурности претњом да ће напасти на живот и тело оштећеног и њему блиског лица (његовог детета) због чега у изреци пресуде прецизно навођење законског описа кривичног дела које му је оптужним предлогом стављено на терет, не представља прекорачење оптужбе. Имајући у виду напред наведено, као неосновани су оцењени наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводећи да се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП-а не може заснивати. Као незаконит доказ бранилац истиче ЦД са аудио снимком на којем се налази разговор између два лица, који снимак је сачинио оштећени својим мобилним телефоном, а који доказ није предложен од стране тужиоца већ га је суд неовлашћено прибавио од ПС Бечеј, чиме је поступио супротно одредби члана 15. став 4. ЗКП-а.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Чланом 15. став 4. Законика о кривичном поступку прописано је да суд може дати налог странци да предложи допунске доказе или изузетно сам одредити да се такви докази изведу, ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио.

У конкретном случају одбрана окривљеног и исказ оштећеног су противречни, због чега је по оцени Врховног касационог суда правилно поступио суд када је ради свестраног расправљања предмета доказивања, по службеној дужности извео предметни доказ. Осим тога, овај доказ представља саставни део исказа оштећеног, који је током давања исказа на главном претресу изјавио да је телефоном снимио разговор између окривљеног и њега, тако да се правноснажна пресуда заснива на исказу оштећеног који је потврђен овим доказом. Фактички, наведени доказ изведен је ради провере исказа оштећеног ВВ, те по налажењу Врховног касационог суда, представља саставни део исказа оштећеног и као такав није незаконит доказ.

Поред тога, браниоц окривљеног у поднетом захтеву указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим

није кривично дело, јер се у пресуди не наводи да се као последица дела код оштећеног јавио осећај јаче угрожености, страха за живот и телесни интегритет.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица.

Из чињеничног описа у изреци правноснажне пресуде, произилази да је окривљени критичном приликом, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела чије је извршење хтео, угрозио сигурност оштећеног претњом да ће напасти на његов живот или тело и на тело њему блиског лица, на начин, у време и у месту ближе описаном у изреци пресуде, на који начин је код оштећеног изазвао осећај страха и несигурности, а био је свестан забрањености дела, при чему је у изреци правноснажне пресуде описана и последица која се састоји у изазивању осећаја страха и несигурности, те јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног Законика, за које је окривљени побијаном правноснажном пресудом оглашен кривим.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду одредбе члана 439. тачка 2) ЗКП, само формално означавајући ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, наводећи да је суд у погледу кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 2. КЗ применио закон који се не може применити, те да се у радњама окривљеног могу стећи елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и евентуално кривичног дела из члана 137. став 1. КЗ, јер након спроведеног поступка није доказано да су окривљени критичном приликом оштећеном нанели велики бол, већ је та околност остала спорна, као и да је оштећени имао више телесних повреда, које збирно имају карактер лаких телесних повреда, а да само за једну повреду – прелом крунице другог кутњака суд наводи да представља бол јаког интензитета, и због те повреде првостепени суд је утврдио да је оштећени трпео велике боли, те да је суд пропустио да правилно оцени да ли је уопште било мучења критичном приликом, каква је тежина мучења, стање жртве, каква је природа физичког и психичког бола. Изнети наводи браниоца окривљеног у битном представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне која је дата у побијаним правноснажним одлукама.

Како је, дакле, у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2) ЗКП), док се суштински указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично

стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Надаље, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да су дати разлози првостепеног суда да се код оштећеног јавила стрепња противречни изреци, потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овог суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП-а, што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бошка Таланчевског, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ове повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић